

GEHEVEN HANDEN

In nevelgrauw ik zie een wolk van handen,
 Geheven smeekend, leege hongerschalen,
 Waarin zal mild de sneeuw van manna dalen,
 Tot loon beloofd voor bede en offeranden.

Doch waar door 't grijs al morgenrood kwam stralen,
 Zie 'k handen vroom als altaarvlammen branden,
 Met wijn van dank gevuld tot aan de randen,
 Zie 'k handen als korralenen bokalen.

Mijn handen hef ik niet voor manna-zegen,
 Ik sta alleen, het neveldal ontstegen,
 In zuivren wind, in rein azuur hierboven.

Tot Hem geleid langs donkre wonderwegen,
 Voor 't eenzaam lied, mijn leed ten troost gegeven,
 Hef ik de handen om mijn God te loven.

HELÈNE SWARTH

TEEKENEN DER TIJDEN

DANSEN OP EEN VULKAAN. *)

DAT WE ALLEN ALS OP EEN VULKAAN LEVEN, zal langzamerhand wel tot ons zijn doorgedrongen; maar dat een deel van de menscheid op een vulkaan danst, moet toch wel met groote zorg vervullen.

Geen strenge puritein heeft over dit dansen op een vuurspuwend berg gesproken. De uitdrukking is overgenomen uit een Duitsch blad, dat in Berlijn verschijnt. Het heeft de woorden op een in het oog loopende plaats boven een artikel geplaatst, waarin medegedeeld wordt, dat in dezen winter het dansseizoen in de miljoenenstad vroeger dan gewoonlijk werd geopend. Drie honderd verschillende dansgelegenheden waren reeds aangekondigd; op alle grootere zalen was reeds beslag gelegd en de tot op de verschijning van het artikel gegeven bals waren, hoewel het crististijd is, schitterend bezocht. En het blad noemt dat een dansen op een vulkaan, doch zonder afkeuring. Integendeel, het moedigt het bezoeken van de dansgelegenheden aan, omdat anders „de gastronomische inrichtingen te niet zouden gaan.”

*) Toen we de proef van dit artikel corrigeerden, kwam ons een bericht onder de oogen van een voorval, dat te Batavia plaats vond. Het luidt aldus:

Op eersten Kerstdag waren onze tegenwoordige jeugd en vele ouderen verzameld in een dancing, waar tot vroeg in den morgen dit grootste feest der Christenheid werd gevierd in dulle carnestemming. Plotseling zet de jazzband een nieuwen dans in, en daar klinkt de melodie van „Heilige nacht, stille nacht,” omgezet in een moderne foxtrot. Reeds maakten velen zich gereed om joelend en lachend te gaan dansen, toen daar plotseling een protest klonk, later overgenomen door anderen, waarop deze profanatie een einde nam.

De heer, die het eerst protesteerde, voelde blijkbaar op dat moment de sociale fout, die hier begaan werd; zag tusschen die musici daar op het podium den grijnzenden draak van het bolsjewisme, lachend om deze verdwaasde bourgeoisie, die daar joelend en onnadenkend bereid was, haar heiligste bezit te vertrappen. [Red.]

Het motief van de maag, die gestreeld moet worden; de economische factor van het welvaren der zaken, die gaarne met de strengste eischen van een verwende tong rekening houden, brengen hier den moreelen eisch, de ethische en hoogere belangen tot zwijgen.

Men voelt waar het heen moet, en de vraag van een Duitsch zusterorgaan is zoo geheel ad rem als ze besluit: goddeloosheid in het hart en bolsjewisme voor de deur — kán het einde nog een twijfelachtige vraag blijven? Ze herinnert aan een woord uit de Heilige Schrift: „En de steden der volken vielen.” (Openb. 16 : 19.)

Van Roomsche-Katholieke zijde is een merkwaardig verzet gerezen tegen de schrikwekkend toenemende wereldschgezindheid. De nieuwe aartsbisschop van Praag, Dr. Kaspar, heeft een rondschrijven gericht aan de geestelijkheid van Tsjecho-Slowakije, waarin hij oproept tot strenge maatregelen tegen de toeneming der wereldschgezindheid. De bisschop wijst er op, dat de bals en andere vermakelijkheden, die elken Zaterdag gehouden worden, oorzaak zijn voor velen om weg te blijven uit de Zondag-godsdiensstoefening. Daarom moet gestreden worden tegen het houden van feesten op Zaterdag.

De behoefte aan verstrooiing in een zoo ernstigen tijd, waarin de geesels der werkeloosheid en der verarming de volkeren striemt, doet onwillekeurig denken aan het altijd sterker wordende verlangen van den opiumschuiver, wiens eenige ontspanning samenvalt met de opwekking van zijn geest, die echter te snel weer overgaat in een zwaarmoedig en wanhopig pessimisme. Het is een voortdurend wandelen langs den smallen kant van den peilloozen afgrond met de zekerheid, dat toch eenmaal het moment daar is, dat door de wankeling de ongelukkige neerstort in den dood! Levensverstrooiing, die gelijk staat met de werking van de aspirine-tabletten, die wel de pijnen voor een tijd wegnemen, maar niet de kwaal genezen. Pretmakerij, die een weinig verademing brengt, zooals de morphine-inspuiting aan een kankerlijder. Maar o, als het gif uitgewerkt is...!

Dat men toch vroeg naar levensvreugde! Naar die waarachtige vreugde, die ons deel wordt, wanneer op de